

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a JUDr. Lukáše Hloucha, Ph.D. v právní věci žalobce: **I. N.**, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje, odbor dopravní správy**, se sídlem Žerotínovo nám. 3, Brno, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 10. 2014, č.j. JMK 107034/2014, sp. zn. S – JMK 107034/2014/ODOS/Ša,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á.**
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou dne 3. 12. 2014 u Krajského soudu v Brně se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 10. 2014, č.j. JMK 107034/2014, sp. zn. S-JMK 107034/2014/ODOS/Ša, jakož i jemu předcházejícího rozhodnutí Městského úřadu Židlochovice ze dne 12. 6. 2014, č.j. OD/56040/2014-5 a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. V žalobě vytkl žalovanému nesrozumitelnost výroku rozhodnutí a absenci zákonných důvodů k zahájení řízení a vedení řízení o správním deliktu. Nesrozumitelnost výroku dovodil z toho, že nebylo dostatečně specifikováno místo spáchání přestupku, a není zjistitelné, zda

v předmětném úseku komunikace byla policie oprávněna měřit rychlost. Podle přesvědčení žalobce měl správní orgán povinnost zahájit řízení o přestupku vůči oznámenému pachateli přestupku. Žalobce disponoval dostatečnými důkazy o tom, že jím oznámený řidič řídil v uvedené době jeho vozidlo a tím, že se správní orgán odmítl zabývat žalobcem oznámeným řidičem, poškodil žalobce na svém právu. Projednal-li správní orgán správní delikt provozovatele vozidla, je rozhodnutí nezákonné.

Žalovaný ve svém vyjádření navrhl zamítnout žalobu jako nedůvodnou s tím, že napadené rozhodnutí vychází ze spolehlivě a přesně zjištěného stavu věci, zjištěný skutkový stav byl správně právně posouzen a žalobce nebyl rozhodnutím žalovaného zkrácen ve svých právech. Vznesené námitky žalobce odmítl s tím, že žalobce podal pouze blanketní odvolání a přes opakované výzvy nedostatky odvolání neodstranil. V řízení měl zmocněnce, který má bohatou zkušenost s tímto typem řízení, včetně znalosti příslušných právních předpisů. Ve výroku rozhodnutí je jasně popsáno a specifikováno místo spáchání deliktu, z fotodokumentace je zřejmé, že rychlost vozidla byla měřena před přechodem pro chodce a v úseku, kde je městská policie oprávněna měřit rychlost vozidel, je rovněž zřejmé, že se jedná o obec s nejvyšší stanovenou dovolenou rychlostí 50 km/h. Odmítl rovněž námitky ohledně žalobcem sděleného jména řidiče s odkazem na právní úpravu, kdy zákon jednoznačně stanoví právní následky nesplnění lhůty ke sdělení údajů o totožnosti řidiče vozidla.

Repliku k vyjádření žalovaného žalobce nepodal.

Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první, s. ř. s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). O žalobě soud rozhodl, aniž nařizoval jednání, za podmínek vyplývajících z ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s., poté, kdy účastníci řízení s takovým postupem vyslovili souhlas.

Žaloba není důvodná.

Ze správního spisu předloženého žalovaným vyplynulo, že prvostupňový správní orgán, Městský úřad Židlochovice, odbor dopravy, výzvou podle § 125h odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, vyzval žalobce jako provozovatele vozidla r.z. „X“ k zaplacení částky 700 Kč za správní delikt spáchaný dne 9. 2. 2014 ve 12:42 hod v Židlochovicích na ulici Žerotínovo nábřeží překročením nejvyšší povolené rychlosti v obci o méně než 20 km/h, kdy v místě s nejvyšší povolenou rychlostí 50 km/h jel rychlostí 70 km/h s toleranční odchylkou měření 3 km/h. Výzva byla žalobci doručena 24. 3. 2014. Součástí výzvy je poučení, že v době splatnosti uvedené částky má žalobce právo namísto zaplacení určené částky písemně oznámit správnímu orgánu na adresu uvedenou v záhlaví této výzvy osobu řidiče, která v inkriminovaném čase skutečně řídila žalobcem provozované vozidlo, přičemž sdělení totožnosti řidiče může být posouzeno jako podání vysvětlení. Nebude-li určená částka uhrazena nebo nebude využito právo písemně sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku ve lhůtě stanovené v této výzvě, bude správní orgán „pokračovat v šetření přestupku“. Dne 19. 5. 2014 bylo zahájeno řízení

o správním deliktu a žalobce byl předvolán k ústnímu jednání na den 12. 6. 2014. Dne 30. 4. 2014 byla správnímu orgánu doručena plná moc k zastupování v řízení ze dne 31. 3. 2014 se sdělením ze dne 29. 4. 2014 s uvedením osoby, která měla mít vozidlo k užívání. Dne 12. 6. 2014 byl sepsán protokol o ústním jednání, k němuž se žalobce ani jeho zmocněnec nedostavili, jak plyne z obsahu protokolu. Téhož dne pak správní orgán vydal rozhodnutí o správním deliktu. Dne 13. 6. 2014 bylo správnímu orgánu prvého stupně doručeno podání žalobce se sdělením, že podává „odvolání do rozhodnutí výše zmiňované spisové značky“. Na výzvu k odstranění vad podání reagoval žalobce prostřednictvím zástupce sdělením, že správní orgán neměl právo zahájit řízení o správním deliktu, neboť věc měla být řešena s přestupcem, a že odvoláním je napadáno rozhodnutí v celém rozsahu. O tomto odvolání rozhodl žalovaný dne 11. 7. 2014 tak, že prvostupňové správní rozhodnutí zrušil a věc vrátil k novému projednání s tím, že ve věci absentuje informace o výsledku řízení o přestupku spáchaném nezjištěným řidičem. Poté správní orgán prvého stupně dne 30. 7. 2014 vyhotovil záznam o odložení věci, z něhož plyne, že nebyly zjištěny skutečnosti odůvodňující zahájit řízení proti určité osobě. Provozovatel vozidla sdělil správnímu orgánu prostřednictvím svého zmocněnce osobu údajného řidiče – J. R. B., nar. „X“, 65 R. s. G., S. k. V. B. a S. I., k čemuž však správní orgán nepřihlížel, neboť uplynula zákonná lhůta, v níž mělo být buď sděleno jméno řidiče nebo uhrazena určená částka. Zákonná lhůta uplynula 8. 4. 2014, sdělení osoby řidiče bylo správnímu orgánu dodáno až podáním ze dne 29. 4. 2014. Dne 30. 7. 2014 předvolal správní orgán žalobce prostřednictvím zástupce k ústnímu jednání na den 28. 8. 2014. Z protokolu sepsaného dne 28. 8. 2014 se podává, že se žalobce ani jeho zástupce k nařízenému ústnímu jednání nedostavili. Dne 28. 8. 2014 bylo vydáno prvostupňové správní rozhodnutí o správním deliktu, dne 29. 8. 2014 ohlásil žalobce „odvolání do rozhodnutí výše zmiňované spisové značky“, dne 1. 9. 2014 vydal správní orgán prvého stupně výzvu k odstranění nedostatků podání, na kterou žalobce nereagoval. O odvolání rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím, z jehož odůvodnění je patrné, že přes výzvu k odstranění vad podání nebylo ohlášené odvolání nijak doplněno a proto žalovaný přezkoumal prvostupňové správní rozhodnutí v celém rozsahu a shledal ho v souladu s právními předpisy.

V podané žalobě žalobce vytkl žalovanému jednak nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nesrozumitelnost výroku a dále skutečnost, že absentují zákonné důvody pro zahájení a vedení řízení o správním deliktu.

Námitku žalobce o nepřezkoumatelnosti a nesrozumitelnosti výroku rozhodnutí neshledal soud důvodnou. Nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost výroku by bylo možno považovat rozhodnutí, které by neobsahovalo specifikaci skutku tak, aby byl dostatečně a nezaměnitelně identifikován. Přezkoumávané rozhodnutí jednoznačně specifikuje spáchaný správní delikt natolik, aby sankcionované jednání žalobce nebylo zaměnitelné s jednáním jiným, vymezení věci je zcela srozumitelně popsáno. Žalobce je sankcionován za správní delikt, jehož se dopustil tím, že jako provozovatel vozidla r.z. „X“ v rozporu s ustanovením § 10 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemní komunikace stanovená tímto zákonem, když dne 9. 2. 2014 ve 12:42 hod v Židlochovicích, na ulici Žerotínovo nábřeží, blíže neustanovený řidič vozidla r.z. „X“ provozovaného žalobcem překročil nejvyšší povolenou rychlost v obci o méně než 20 km/h, kdy v místě s nejvyšší dovolenou rychlostí 50

km/h jel rychlostí 70 km/h, resp. 67 km/h dle toleranční odchylky měření 3 km/h, čímž došlo k porušení ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a spáchání přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 citovaného zákona a spáchání správního deliktu provozovatele vozidla dle ustanovení § 125f odst. 1 citovaného zákona. Takto vymezený popis skutku je dostatečně konkrétní, srozumitelný a pochopitelný. Odůvodnění rozhodnutí koresponduje s výrokem, skutkové a právní důvody, které správní orgán vedly k vydání rozhodnutí, jsou zákonu odpovídající. Tvrdí-li žalobce, že není blíže specifikováno místo měření, zda šlo o dopravní značení a zda k měření došlo na území obce nebo mimo obec, jde o žalobní námitku ryze účelovou (srov. „místo, kde je nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h, jel rychlostí 70 km/h...“), v průběhu celého správního řízení, včetně řízení odvolacího, námitku neuvedenou a poprvé uplatněnou až v žalobě soudu.

Nedůvodná je rovněž námitka „absence zákonných důvodů k zahájení a vedení řízení o správním deliktu“. Z obsahu spisu předloženého soudu žalovaným vyplývá, že žalobce byl jako provozovatel vozidla vyzván výzvou ze dne 7. 3. 2014 doručenou mu dne 24. 3. 2014 k uhrazení částky 700 Kč ve lhůtě 15 dnů a současně byl srozumitelně poučen, že ve stejné lhůtě má právo namísto uhrazení stanovené částky sdělit správnímu orgánu totožnost řidiče, který vozidlo v inkriminovaném čase řídil. Na tuto výzvu žalobce ve stanovené lhůtě nijak nereagoval, předepsanou částku neuhradil, osobu řidiče nesdělil, přičemž byl dostatečně poučen o tom, že po uplynutí stanové lhůty bude v řízení pokračováno pokud nebude určená částka uhrazena nebo nebude využito právo písemně sdělit údaje o totožnosti řidiče. Obsah poučení, které výzva obsahuje, je dostatečně konkrétní srozumitelné a jednoznačné. Zůstal-li žalobce pasivní, nese jako provozovatel vozidla plnou odpovědnost za správní delikt.

Podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu se právnická nebo fyzická osoba dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.

Podle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu správní orgán projedná správní delikt provozovatele vozidla, učinil-li nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, ale nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě (§ 125f odst. 4 písm. a)). Ustanovení § 125f zákona o silničním provozu vyjadřuje subsidiaritu odpovědnosti za správní delikt provozovatele vozidla vůči odpovědnosti za přestupek, podle § 125h odst. 6 citovaného zákona je však povinností provozovatele vozidla buď uhradit předepsanou finanční částku nebo písemně sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku ve lhůtě stanovené zákonem v odst. 3. O tomto postupu je správní orgán provozovatele vozidla povinen poučit.

Dovolává-li se žalobce, že správní orgán měl zahájit řízení o přestupku „vůči oznámenému pachateli přestupku“ byl by takový postup samozřejmě namístě v případě, že by žalobce v zákonem stanovené lhůtě správnímu orgánu totožnost řidiče oznámil, což se z důvodu pasivity žalobce či jeho zvoleného zástupce nestalo. Bylo především na žalobci, resp. jím zvoleném zástupci, aby respektoval text zákona a vycházel z toho, co je v zákoně uvedeno, a to podle daného poučení. V přezkoumávané věci nutno vycházet z toho, že po marném uplynutí stanovené 15ti denní lhůty, kdy žalobce na výzvu správního orgánu žádným způsobem nereagoval, neměl správní orgán jinou možnost než pokračovat v řízení o správním

deliktu provozovatele vozidla. Je pravda, že žalobce správnímu orgánu následně v průběhu řízení o správním deliktu „oznámení pachatele přestupku“ sdělením datovaným dne 29. 4. 2014, doručeným prvostupňovému správnímu orgánu dne 30. 4. 2014, prostřednictvím svého zástupce z plné moci datované dne 31. 3. 2014 „sdělil“. Obsahem tohoto podání je následující text: „Dobrý den, Sdělují Vám, že v době uvedené ve výzvě měl vozidlo k užívání a řídil jej pan J. R. B., nar. „X“ v G., č. pasu „X“, trvale bytem 65 R. s., G., S. k. V. B. a S. I. S přátelským pozdravem J. K., jednatel FLEET Control, s.r.o.“. Toto „sdělení“ v souvislosti s uplatněnou žalobní námitkou nehodnotí soud jako vážně míněnou obranu, jejímž smyslem by byl postih konkrétního skutečného řidiče vozidla za spáchaný přestupek, ale jako zcela účelovou, promyšlenou a obstrukční procesní strategii nemající jiný smysl a účel než zbavení se odpovědnosti za protiprávní jednání. K tomuto závěru opravňují soud bohaté poznatky z vlastní rozhodovací praxe, jakož i praxe ostatních správních soudů ve skutkově a právně obdobných věcech.

Na tomto místě lze příkladmo ocitovat z odůvodnění rozsudku zdejšího soudu ze dne 30. 5. 2016, č.j. 31A 52/2014-67: „Zároveň soud je v případě označení pana B. jako pachatele přestupku přesvědčen, že se jednalo o účelovou procesní strategii spojenou s cílenými navazujícími procesními obstrukcemi, které činnost společnost Fleet Control s.r.o., pana P. K. a Mgr. Topola při zastupování jednotlivých pachatelů at' přestupků, nebo správních deliktů provázejí pravidelně. Z úřední činnosti je zdejšímu soudu známo, že osoba pana B. se jako tvrzený řidič vyskytuje i v dalších věcech, které jsou spojené s činností uvedené společnosti (např. věc řešená u zdejšího soudu pod sp.zn. 31A 61/2014 a opakovaně na ní upozorňují i správní orgány). V této souvislosti odkazuje zdejší soud na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2014, č. j. 1 As 131/2014 – 45, který k obdobným obstrukčním praktikám spojeným s označováním údajných řidičů – pachatelů přestupku („oznámenými řidiči“) uvedl, že *„[p]okud by uvedené jednání pana V., že se dobrovolně nahlásí jako řidič vozidla, s nímž byl spáchán skutek mající znaky přestupku, nicméně následně tuto skutečnost v přestupkovém řízení popírá, bylo opakované, měl by z něj správní orgán vyvodit určité procesní důsledky. Pro další případy v budoucnu by zmíněné oznámení o spáchání přestupku zpravidla již nemohlo být bráno vážně a nepředstavovalo by pravdivě míněné prohlášení a tím pádem ani relevantní indicie obsažené v podkladech pro zahájení řízení o přestupku, z nichž by byla zřejmá totožnost řidiče vozidla ve smyslu § 125h odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu. V případě, že by správní orgán mohl učinit spolehlivý závěr o tom, že pan V. účelově a opakovaně označuje svoji osobu jako řidiče s cílem zahájit přestupkové řízení, jež nemůže skončit jinak než zastavením (především z důvodů, že skutek nelze obviněnému pro nedostatek důkazů prokázat), nemohl by se oprávněně domnívat, že řidičem byl v dané věci skutečně pan V. (bod [36]). Určení hranice, od kdy správní orgán mohl na účelovost a šikanóznost jednání pana V. usuzovat, však je neostrá. Posouzení věci bude vždy záležet na konkrétních okolnostech případu.“* Soud je plně přesvědčen o tom, že i když by praxe oznamování pana B. jako pachatele přestupku nebyla správnímu orgánu známa, pro soud je to zásadní vodítko při rozlišení obstrukčních praktik žalobce, resp. jeho zástupců napříč řízeními, od vážně míněné procesní obrany.

Tvrzení žalobce o tom, že vozidlo na přechodu pro chodce parkoval jím oznámený řidič, považuje soud v kontextu procesního postupu žalobce ve správním řízení i v řízení před soudem, v kontextu dostupnosti údajů tvrzeného řidiče volně na internetu a konečně

v kontextu obstrukčních praktik zástupců žalobce ve správním řízení a v řízení před soudem a osob s nimi spojených za naprosto nevěrohodné a neshledal ani uvedenou námitku důvodnou.“

Dále lze ocitovat z odůvodnění rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 20. 1. 2016, č.j. 52 A 84/2015-61: „...obdobně subjekt zastupující žalobce ve správním řízení /FLEET Control, s.r.o./ postupoval v řadě jiných věcí, které správní soudy již projednávaly, a obstrukční charakter jeho strategie je proto pro správní soudy notorií. Domníval-li se žalobce, že správní orgán prvního stupně pochybil při zjišťování skutkového stavu, nic mu nebránilo namítnout to již v odvolání, což však neučinil (porušil tak obecně uznávanou zásadu *vigilantibus iura scripta sunt* /srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2012, č. j. 1 As 148/2011 - 52, či ze dne 3. 2. 2010, č. j. 1 Afs 103/2009 – 232, č. 2033/2010 Sb. NSS/). Nyní již námitky zpochybňující zjištěný skutkový stav věci nelze před správním soudem projednat (srov. bod 14 odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 7. 2015, č. j. 9 As 42/2015 – 39, bod 45 odůvodnění rozsudku téhož soudu ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2015 – 39, bod 27 odůvodnění rozsudku téhož soudu ze dne 7. 10. 2015, č. j. 9 As 27/2015 – 59, či rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2015, č. j. 2 As 215/2014 – 43, a ze dne 28.5.2015, č. j. 9 As 291/2014 - 39). Jak totiž již mnohokrát konstatoval Nejvyšší správní soud, základním smyslem a účelem přezkumu správních rozhodnutí ve správním soudnictví je poskytnutí soudní ochrany v případech, kdy osoby, jež tvrdí, že byly na svých právech dotčeny, se svých práv nedomohly před správním orgánem, ač se o to pokusily. Správní soudnictví tady není pro to, aby suplovalo řízení před správním orgánem, a s ohledem na omezený revizní přezkum v odvolacím řízení (z poslední doby srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 10. 2015, č. j. 9 As 27/2015 – 59, bod 27 odůvodnění). Žalobci je třeba též připomenout, že tak, jako nikdo nemůže mít prospěch ze svého protiprávního jednání, nemůže mít nikdo v demokratickém právním státě prospěch ani z jednání právní řád úmyslně obcházejícího či právní řád zneužívajícího³ (shodně srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 21. 7. 2015, sp. zn. II. ÚS 3231/14).“

Obdobně ve věcech vedených u Krajského soudu Plzeň v rozsudku ze dne 29. 1. 2014, č.j. 57 A 10/2015-28 nebo Krajského soudu v Českých Budějovicích v rozsudku ze dne 9. 3. 2016, č.j. 10 A 116/2015-31 ve skutkově a právně obdobné problematice, navíc s označením téhož údajného řidiče vozidla, občana Spojeného království Velké Británie a Severního Irska. Z rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 9. 3. 2016, č.j. 10 A 116/2015-31 lze citovat následující: *Krajský soud by na tomto místě rád zdůraznil, že společnost FLEET Control, s.r.o., zastupující žalobce ve správním řízení, je správním orgánům i správním soudům známá z řady projednávaných případů zejména pro své obstrukční taktiky v rámci řízení o správních deliktech provozovatele vozidla (např. rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 29. 4. 2015, č.j. 30A 55/2014-36, rozsudek téhož soudu ze dne 22. 12. 2015, č.j. 30A 115/2014- 37, rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 8. 7. 2015, č.j. 52A 65/2014-38, rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 29. 1. 2016, č.j. 57 A 10/2015- 28). Hlavní procesní taktikou společnosti FLEET Control, s.r.o. je sdělení totožnosti řidiče provozovatelem vozidla pro účely vedení správního řízení pro spáchání přestupku, kdy jsou těmito řidiči fiktivní osoby, nekontaktní osoby, případně osoby s místem pobytu v zahraničí, konkrétně na Tenerife, odkud se zásilky vracejí jako nedoručené, stejně tak jako osoby s místem pobytu ve Velké Británii, které zde*

byly vzaty do vazby. Krajskému soudu je z celé řady případů známo, že uvedený advokát zastupující žalobce, Mgr. Topol patří k účelově jednajícím zástupcům ve věcech správních deliktů nebo dopravních přestupků. Zmocněnec zastupující žalobce v příkazním řízení, společnost FLEET Control, s.r.o. je součástí účelové a obstrukční procesní strategie jednající s cílem vyhnout se odpovědnosti za správní delikt provozovatele motorového vozidla. Jistě není náhodou, že uvedení zmocněnci zastupující své klienty v přestupkových řízeních zvolili stejnou procesní strategii i v tomto případě, kdy je za osobu řidiče označen občan Velké Británie, toho času údajně vzat do vazby, kdy se nedaří doručovat na adresu uvedenou žalobcem. Krajský soud tak v kontextu výše uvedených skutečností nabyt podezření, že zvolení této osoby řidiče je pouze obstrukcí a součástí procesní strategie a jedná se o disimulativní úkon ze strany žalobce. Správnímu orgánu nelze vyčítat, že přestupek odložil. Námitka žalobce, že správní orgán měl požádat o spolupráci Velvyslanectví Velké Británie a Severního Irska pro ověření totožnosti řidiče není věcná, neboť v daném případě by takový postup správního orgánu I. stupně odporoval zásadě hospodárnosti řízení. Nadto měl správní orgán I. stupně dostatek podkladů k tomu, aby mohl bez důvodných pochybností určitě specifikovat skutek, pro který bylo řízení o správním deliktu zahájeno.

Soud považuje námitku žalobce ohledně nesplnění zákonných podmínek pro zahájení řízení za zcela neopodstatněnou, neboť má za to, že správní orgán I. stupně zahájil vůči žalobci jako provozovateli motorového vozidla, kterým byl spáchán přestupek podle zákona o silničním provozu, zcela důvodně. Soud má za to, že opakované snahy správního orgánu kontaktovat označenou osobu přestupce by nemohly přispět k vyřešení zjištěného přestupku. K této problematice se vyjádřil i Nejvyšší správní soud v rozhodnutí ze dne 22. 10. 2015, č.j. 8 As 110/2015-46, když vyřkl, že: „..., Šlo by proti smyslu úpravy správního deliktu provozovatele vozidla vyžadovat po správních orgánech rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie a případné označení řidiče provozovatelem vozidla k výzvě podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu zjevně nevede, resp. nemůže vést k nalezení a usvědčení pachatele přestupku. Budou-li mít správní orgány (ať již na základě označení řidiče provozovatelem vozidla nebo na základě jiných skutkových okolností) reálnou příležitost zjistit přestupce, musí se o to pokusit. (...) Naopak pokud provozovatel vozidla k výzvě správního orgánu označí za řidiče osobu, kterou nelze dohledat nebo se jí nedaří doručovat, případně označí osobu, která odepře podání vysvětlení z důvodu podle § 60 odst. 1 věty za středníkem zákona o přestupcích (srov. citovaný rozsudek 3 As 7/2014 – 21), nebo dochází-li k řetězení označených osob (označený řidič označí dalšího řidiče atd.), je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o přestupcích naplněna a správní orgán po odložení či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt.“

S přihlédnutím ke konkrétním okolnostem vztahujícím se k přezkoumávané věci lze konstatovat, že jakkoli soud při přezkumné činnosti nepřehlédl jisté procesní deficity, či ryze formálně procesní vady, přesto nehodlá vytýkat žalovanému a potažmo prvostupňovému správnímu orgánu, že „nečinil kroky“ ke zjištění či obeslání zástupcem žalobce označenému údajnému přestupci, protože by šlo o ryze formální úkon a bezvýsledné doručování na žalobcem uvedenou adresu údajného přestupce, bez jakéhokoli praktického významu či dopadu pro danou konkrétní věc. Má-li mít právo v sobě zakotven i prvek spravedlnosti, není

možné připustit, aby se skrze procesní obstrukce dosahovalo výsledku zjevně nespravedlivého.

S ohledem na vše shora uvedené dospěl soud k závěru, že žalobou napadené rozhodnutí žalovaného, kterým bylo odvolání žalobce proti prvostupňovému správnímu rozhodnutí zamítnuto, bylo vydáno v souladu se zákonem a shora uvedené žalobní námitky uplatněné žalobcem nejsou důvodné. Soudu tedy nezbylo, než žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítnout.

Výrok o nákladech řízení má oporu v § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalovanému, který měl v řízení plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení nemá.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 19. července 2016

JUDr. Jaroslava Skoumalová
předsedkyně senátu